

НАЙ-СВѢТЛИЯТЪ ВЕЛИКДЕНЬ

Тазгодишниятъ Великдень бѣше най-свѣтлиятъ празникъ за всички българи. Той бѣше истински Великдень, истинско възкресение за цѣлия български родъ.

Възкрѣсна отново свободата на българския народъ. Всички българи въ Македония, Западнитѣ покрайнини и Тракия сж вече свободни.

Българскитѣ войски бѣха посрещнати съ най-голѣма радостъ, съ небивали тържества и избликъ на братски чувства. Ето какъ описватъ тия тържества очевидци, които сж били тамъ.

На границата

Дойде най-сетне и деньтъ, тѣй силно желаниятъ день, когато трѣбваше да преминемъ границата.

Бѣло-сиви облачета покриватъ отъ ранна утринъ небето. Росни, дребни капчици рѣмятъ надъ хубавата българска земя отсамъ и оттаткъ границата. Ние стигаме вече на самата граница. Слънцето тъкмо раздира облацитѣ, засмѣно ни поздравява и ни пожелава щастливъ пѣтъ.

Желѣзната верига, която по-преди преграждаше шосето, сега се търкаля въ калѣта.

Срамната верига, която раздѣляше братъ отъ брата, сега се тъпче ожестоточено.

На границата сж се насѣбрали много хора. Тѣ не могатъ да ни се нарадватъ. Сълзи отъ радостъ и умиление блесятъ по бузитѣ имъ.

— Добре дошли, мили братя! — викатъ тѣ.

Една бабичка цѣлува български офицеръ и шепне презъ сълзитѣ си:

— Сега вече мога спокойно да умра, видѣхъ ви!...